

BROCKES, BARTHOLD HEINRICH
BILDT, KNUT REINHOLD
KALLMEYER

**Then för werldenes synder plågade och
dödade Jesus, utu the fyra evangelisterna på
bundit orda-sett samandragen af Hamburgs
namnkunnoga stora skald rådsherren herr
B.H. Brockes, och musicaliter förest**

Götheborg, uplagdt af Johan Georg Lange. Tryckt hos Johan Ernst
Kallmeyer, åhr 1740.
1740

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Brockes, B. H.

EX. A

Then

För Verldenes Synder

Plågade och Dödade

*Titel Sv
Gram.
Orat.
(131)*

1700-1829

S S S S S,

Uti the Inra Evangelisterna

på bundit Orda = Sett sammandragen

af Hamburgs Namnkunnoga

stora Skald

Rådsherren

Herr B. H. BROCKES,

och

Musicaliter förestellb uti Herr

Autorens egit Hus uti Dymmel:

Bekone 1712.

Nu

Til alla Gud-ålskandes Nöije-förswenslad

Alf

K. R. B.

*Kunst Reich
B. 2. 1. 1.*

GUTHENBERG,

Uplagdt af Johan Georg Lange.

Tryckt hos JOHAN ERNST KALLMEYER,

Åhr 1740.

52 17.31

Sinne: Dicht

Öfwer

Herr Brockes Passions-Tanckar.

S Naturen, som i dag ser Gud til döden gå,
Utbrister: Skal man så min Mästare
borttaga,
Hwi kan jag honom ej ett Hwilo-Rum tillaga,
Som werdigt är, och ther hans Bild må
stadigt stå?
Straxt bjuder Konsten til at honom prydligt
måla;
Hon skilbrar af med Flit the milda brutna
Strålar,
Them sine Moder han til Afsked sände ned,
När han åt Sidon sitt högst-helga Hufvud
wred.
Men, när Rimkonsten tog Brocks Penna uti
Handen,
Och Sorge-Stämmor satt's af Kåiser sjelf
i Gång,
Tå hördes Döhn och Bång på nytt i Helsing's
Landen,
Och Angla-Chorengret wid thenna Grist-
fårds Song.
Andachten sade sidst: Skal Gud en Graf ju
hafwa,
Bör honom Brocks i Vers, i Hjertat jag be-
grafwa.

Joh. Ulr. König.

Chor af troende Sjålar.

ARIA. I.

S Ig ur Syndsens Boijor leda
Ut vtreda,
Fengslas min Gud swåra:
Min Sår, som mig Döden hota,
Rett at bota,
Låter han sig sårå.

2.

Ut the Brott, som mig besläckja,
Wål betäckja,
Hans Blod honom fergar:
Lifwet sjelft, på thet mig Lifwet
Må bli gifwit,
Sig i Döden snårjar.

Evangelisten.

Wår JESUS, i then samma Natt,
Då han förrådder wardt, sig til Nattwarden satt;
Lårjungarne therjemte såto,
Och Påska Lamber, som hans Död betydde, åto:
Då tog han Brödet, och när han thet brutit hade,
Samt tackat Fadrenom, gaf han them thet, och sade:

Accompagnement.

Jesus.

Thet är Refamen min. Si! tager J och åter,
Och aldrig sedan mig förgäter!

ARIA. I.

Dottren Zion.

Then Himlens Årekar ej infatta,
Then intet Rum nog rumligt är,
Wil våra Sjålar så högt skatta,
Så at han them i Tiden här
Til Spis, när the sig finna matta,
Sig sjelfwan, fast fördold, frambär.

Evangelisten.

Och han tog Kalcken sammalunda,
När the frå Bordet skule gå,
Och gaf them tackandes, samt sade så:

Accompagnement.

Jesus.

Si, thetta är mitt Blod, mitt nya Testa-
ment;

Mitt Blod, thet jag för Ehr och mongom
skal utgjuta,

Eho thet werdigt wil åtnjuta,
Är fri frå Synda: Skulden fänd.

På thet J mågen thet som oftaste begrunda,
Skal hwar och en af thetta Blodet dricka,
Til min Åminnelse jag thet så welat sticka.

2. Han

2.

Han sjelf, som är all Mildhets Källa,
 Gud, som allena heter god,
 Vil här til döds sig låta fälla,
 På thet han låta må sin Blod,
 Och oss til Tröste: Dryck framställa
 Sin Blod i thenna Nåde: Flod.

Evangelisten,

Och när Loffången Andra fick,
 Han öfwer Kidrons Bäck til Oljoberget gick,
 Då han Lärjungarna tiltalte så:

Jesus.

I thenna Natten skolen I
 Förargas uppå mig och mig platt öfvergifwa.

Lärjungarne.

Nej! Nej! förr låtom wi
 Öf dräpa, förr än wi Tro: löse frå tig gå.

Jesus.

Ach nej, Propheten har så kunnat hårom skrifwa:
 Accompagnement.

Si på, när jag min Herda slår,
 At hela Hjorden skingrad går.

Petrus.

Atminstone skal jag, trog alt olyckos wäder,
 Skönt fölla Himlen neder,
 Skönt skulle Werldens Krets platt öfwer anda gå,
 Wid tina Sido troligt stå.

Jesus.

Tig säger jag: At förr än Hahnen gahl,

Skalt tu Tre Resor mig förnekat hafwa.

Petrus.

Förr skal man mig med dig förgjöra och begrafwa,
Förr än jag dig försaka skal.

Jesus.

Jag går affides bort, I kunnen här fördröija;
Men waker, nu är tid för Gudi at knåböija.

Soliloquio.

ARIA. I.

Jesus.

Min Fader, si, hur thenna Nöden
Mig pinar, englar, plågar, qwål!
Mitt Hjerta slår, och in til Döden
Bedröfwar sig min klåmda Sjål!

Mig trycker Syndsens Centner-Last:

Ufgrundens Bäckar mig förskräckja.

Mig wil djup Dy, och ett Morast,

Som botnlöst är betäckja.

Mig pråssar Helfw'tes Ängste, Flod

Ur Ben och Adror Merg och Blod.

Och medan, utom all min Pino,

Jag bår, o! Fader, Wreden tina,

Som wida öfswergår alt Qwahl,

Så har mitt Qwahl ej Mått, ej Zahl.

2.

O! Fader, om tig tecks så sticka,

Tulthenna Kalcken frå mig tag,

Så at jag honom ej tarf dricka!

Doch se ej mitt, men titt Behag!

Ario-

Arioso.

Dottren Zion.

Skåder, Syndare, med Fruktan,
Huru styggelig Synden är,
När Guds Son thet Straff then Lucktan
Hon förtjent, med Mödo bär!

Evangelisten.

Hans Pina blte sig: Hans Kropp i alla Led
Skalf, darrade, gick up och neder;
Knappt andades hans torra Munn;
Hans Hjerta i hans Lif begynte klappa, dånga,
Och blodig Svett sågs sig ut-trängja,
I Strömmen vis utur hans Adrors warma Brunn;
Til thet omsider han af Angest helt betagen
I Sjåla - Tåget låg til Jorden nederlagen.

ARIA.

Dottren Zion.

Smålt i Tårar, brist, mitt Hjerta!
Jesus smälter bort i Blod.
Hör, han pustar, furlar, qwider!
Si, han engslas, Håndren wrider!
Munnen torckas hop af Smårta!
Si, hur modfållt är hans Mod!
Smålt i Tårar ic.

Evangelisten.

Men, si, en Ängel kom från HERRans Stjerne-Borg,
At styrckja honom i sin Gemmer, Mod och Sorg;
Då gick han thit, thet hans Lärjunga-Skare
Med tung-ögd Ogon satt, och wiste knapt at swara;

Dem mycket straffa han ej wil,
Med Sjåla: We han them blott såleds talar til:
Arioso.

	Petrus:	
	Ho är ther?	
Jesus:	Johannes:	Jesus:
Uppwäknar!	Herre, ja!	Uppwäknar, thet
	Jacob:	är Tid!
	Måstare!	

Uch! kunnen I så hastigt ledas wid
Blott ena Stund med mig at waka
I thenna Jemmer: fulla Natt,
Tå Dödsens Snaror sådt mig satt?

	{ Petr. Ja! }	Jesus:
Uppmuntre Eder!	{ Joh. Ja! }	Står up, ser
	{ Jac. Ja! }	Ehr tilbaka!

Nu är ej Tid at liggja här;
Then mig förräder, är hart när.

Evangelisten.

Och förr än Jesu Tal knapt kunde slutat wara,
Kom Judas in med en stor Skara,
Som hade sig med Sward och Spjut
Til Mot: Wern rustat ut.

Chor af Krigs: Knechtar.

Ther är han, låt oss flug gå på,
Och slå'n ihjål; doch, nej; han måst i Lifwe blifwa.

Evangelisten.

So then Förrådaren them lofwat Teln at gifwa,
Förr än the någon skulle slå:

Judas.

Judas.

Alt I, ho Iesus är, i Mörkret mågen stillja,
Och ej them androm komma när,
Så kysser jag then som thet är,
Få weten I min Wilja,
Och honom skolen I med Macht gå på.

Chor af Krigs-Knechtar.

Han skal oss intet undgå.

Judas.

Tag, Rabbi, thenna Kyss af mig.

Iesus.

Min Wän! hwi kommer tu så seht? hwad felas tig?

ARIA.

Petrus.

Nöd och Död

Flod och Blöd

Fördrentje, förqwatje, med Ängest och
Smärta,

Then falska Förrådarens mordiska Hjerta!

Man lägger Iesu hjätrrar på,

Och Ästjan wil ej nederslå!

Tu kom, mitt Mod, och war min Stöd,

Gjör i hans Blod min Werja röd,

Blif tu hans Död,

Ängst och Nöd,

Flod och Blöd.

Iesus til Petrum.

Stick straxt i Skidone titt Sverd,

Tu, then som drager Sverd, skal genom Sverds-
Egg falla.

Ell'r tror tu ej, at jag min Fader kan åkalla,
 Och wara straxt så hörd och werd,
 At han mig Angla = Hjelp tilhanda skulle sticka?
 Men Skrifften kråfwojer sitt Gullbordande til pricka.
 Til Krigsknechtar.

I Kommen hit med Stafrar och med Spjut,
 At fånga mig, som om jag hade gjordt ett Mord,
 Då I doch dagligen i Templet hört min Ord,
 Ther ingen låtit sig behaga
 At mig fast = taga.
 Men, hwad Propheter spådt, thet måste nå sitt Slut.
 Lärjungarne.

O We! the taga'n fast
 Och leda'n bundnan
 Låt oss med Hast
 Os rådda och fly undan!

Soliloquio.

Petrus.

Hwart sijn I hån? I rådde, blifwer qware!
 Hwar blesmo the? The woro nåchta snare!
 Hwad tager jag mig til?
 Allena hjelpa'n kan jag ej, fast ån jag wil.
 Skal jag ock löpa bort? Nej, nej, mitt Hjerta, nej!
 Jag öfwergiftwer honom ej;
 Och skulle the ånskönt mig dråpa,
 Så wil jag doch se til, hwart hån the Jesum slåpa,

ARIA.

Tag mig med, försagde Skare!
 Här är Petrus utan Sward.
 Låt mig fara samma Färd,
 Som nu han måst fara!
 Tag mig med ic.

Evans

Evangelisten.

Och Jesus wardt til Caiphæ Palats,
 Ther Preste-Rådet samlat war,
 Mehr slåpader än förder.
 Och Petrus än af Mod, och än af Frucktan, röder,
 Gick efter sierran från, och kom til samma Plats.
 Emedlertid, fast än omsys arbetar man
 At genom Witnen honom snårja;
 Men Sanningen med Tyshet kan
 Sig utan Möddo werja,
 Fast här falskt witnessbörd så mongt ett witne bar.
 Ty talte Caiphæ til Jesum så:
 Vårt Gjödmåhl är här at tig förhöra,
 Hwad tu begädt, samt ock hwad Låro tu har fördt?

Jesus.

I Templet har jag lärdt och ej i någon Brä,
 Ty är thet bäst, at, the mig hördt,
 Berättel:en här om framföra.

Krigsknechten.

Tu Rättare fördristar tig
 Them högsta Presten så at swara?
 At så förmåten tu ej mehr må wara,
 Skalt tu så Minnesbet af mig.

ARIA.

Dottren Zion.

Hwad willa Leijon icke torde,
 Hwad grymma Björnar icke gjorde,
 Gjør tu fördömda Men'skio: Hand.
 Thet är förthensfull mehr än Under,]
 At icke genast Blirt och Dunder
 Tig gjordt til Satans Elde: Brand!
 Hwad willa Leijon icke.

Evangelisten

Evangelisten.

Thet såg nu Petrus, thet han sig
Bland Drengjarna til Elden smugit hade.
Men i thet samma kom en Piga in, som sade:

Pigan.

Jag torde swerja på, at thet lärar wara
Af Jesu Klara.

Petrus.

Ho? jag? Nej, tu bedrager mig.

Evangelisten.

En annar straxt thepå wil samma Talet sanna:

2:dra Pigan.

Utminsto wet jag thet, at tu med stort Behag
Har uppenbarligt gådt som oftast i hans Lag.

Petrus.

Än hwad för tolot Prät! tu tar mig för en annan;
Jag säger än en gång: Jag känner honom ej.

Evangelisten.

Men mitt i ögonen then tredje honom sade:

3:dje Pigan.

Tu menar blifwa fri med thet tu säger nej?
Ach nej, så sant som jag hår står, så ästu en
Af them som honom fölgdt, hwi gör tu mig så ren?
I Ortagårdenom han mig ju med sig hade,
Och at tu äst en Galileest Man,
Man af titt Fungo-Mål til fullo skönja kan.

Arioso.

Petrus.

Jag sjunke ned i wittan Wäg:
Mig dråpe Askjens Dödn och Bång,
Om nånsin jag en enda Gång,
Förr än som nu, then Mannen såg.

Evans

Evangelisten.

Och Hahnen gohl i samma Stund.
Så snart som thenna hessa Rööst
Igenom Petri Öron trångde,
Hon hans Sten-Hjerta genast språngde;
Straxt flöt en Däre-Bäck ned på hans Kind och Brööst,
(Lit såsom firdom Watn ur Mosis Klippo rann)
Hwarwid hans Sjal af Angest brann,
Och Munnen sökte Hjelp och Tröst,
Så klagandes af Hjertans Grund:

Soliloquio.

Petrus.

O! hwad ohörlig Angst och Smärta mig nu qwål!
Jag ryser fast i mine Sjal!
Then mörcka Pino-Gropens Jemmer
Med en o-släcklig Eld min Ben och Adror flämmer;
Inwertes tyckes jag i Helfw'ies Bränad brinna;
Ho släckjer thenna Glöd? Hwar skal jag Räddning
finna?

ARIA.

Tjut, tu Afstrap i Naturen!
Ill-strik, fuhle Synnda-Trål!
Gråt ej Watn, gråt Blod, min Sjal,
Tu titt Spök bland Creaturen!

Men, Ach, skal jag i min Förtwiflan platt förgås?
Nej, nej, jag hoppas wedersås,
När jag uti min Sjåla-Wåda
Åkallar Jesu stora Nåde.

ARIA

ARIA.

Si, jag faller rig til Fota,
 Tu, som Synnda: Sår kanst bota:
 Låt doch tin Förtjens mig båta!
 På thet han, som log, når jag
 Föll och fölgde hans Behag,
 Öfwer min Gråt nu må gråta.

Then Christeliga Kyrkans Choral:

1.

Ach Gud och Herr!
 Min Synd (ty werr!)
 Betwingar Själ och Sinne.
 Slett ingen Man,
 Som hielpa kan,
 I thenna Werlden finnes.

2.

Går jag än widt,
 Hit eller thit;
 Ja, längst til Werldens Andä;
 Slätt ingen Brä
 Jag finna må,
 Som min Sorg kan afwända.

Evangelisten.

När Jesus nu, så hårdt som han anklagad war,
 Litwål aldeles teg, och gaf platt intet Svar,
 Tog Caiphas til Orda:

Caiphas

Caiphas.

Emedan tu med så förhårdadt Sinne tiger,
 Eda dock så mongt ett Witne här framstiger,
 Och öfwerlygar dig tin Brott;
 Beswår jag dig wid Gud, at tu rent ut bekänner,
 Om tu äst Christus Herrans Smorde?

Jesus.

Jag är 'et; och om I thet hit tils ej förstådt,
 Så skolen I förstå't, när Menniskjones Son
 På Krafftens höggra Hand, på Skyrnas höga Thron
 Sig sättjandes nedkomma skal.

Caiphas.

O! Du Försmådere! I hören, mine Wänner,
 Att then Lagfarten snart blir all;
 Han hafwer hådat Gud; hwad synes Eder här om?
 Mehr Witne är ju ej af Nöden.

Evangelisten.

Straxt fällde Rådet thenna Dom:

Choren.

Han säkert Saker är til Döden.

ARIA.

Dottren Zion.

Wet, hwad tu gör, Hugg: Orma: Ätt,
 Som aldrig blir af Illsto mått!

En Mark wil Skapar'ns Bödel blifwa,
 Nedsänckia Gud i Ängst och Nöd,
 Til Döden döma Dödsens Död;

Och Lifwet sjelft wil man aflifwa.
 Wet, hwad tu gör ic.

Evans

Evangelisten.

Then mörcka Natten war ännu ej rett förbi;
 Then trötta Werlden låg ännu i Sömn nedsäncker;
 När Jesus åter wardt i Rådior inneskräncker;
 Och med ett fastligt Gny och Skri
 In för Pilato dragen.

Drottren Zion.

Hwar äro Skjäl mot Jesum tagen,
 Att han så hårdt handteras skal?
 För hwars Förseelser och Fall
 Skal min Förlofare så lida,
 Så at hans Själ och Lemmar swida?
 Jo, jag allena Orsak är
 Till all then Plågo, som han bär.

ARIA.

Mina Synder honom fengsla,
 Mina Laster honom engsla,
 För min Brotts skull bindes han.
 All min Skuld han härmed båttrar,
 Att jag nu hins Ondas Gjåttrar
 Slippa kan.

Soliloquio.

Judas.

O! hwad har jag fördömda Men'skja gjort!
 Vil Blixt och Dunder mig ej fälla?
 Du Afgrund, öppna tig, och wis mig Vägen ned
 Till Swafwel-Sjön, om han är än så led.
 Men, si, min Bön kan ej hos sjelfwa Satan gälla;
 Mitt

Mitt Brott är så ofägeliga stort,
 Att Hellsnetet therför försträckjes,
 Och Djefarne med Blygd betäckjes:
 Ty Ondskan har hos mig förmådt,
 Att jag, jag arme Hund, min Herra Gud förräddt.

ARIA.

Förkroffer mig i thenna Stunden,
 I grymme Andar från Afgrunden!
 Betaler mig, som så groft felat,
 Och så frivilligt fela welat.
 Straffet bör med Swafwel: Låga
 Ewigt plåga
 Then fördömda usla Sjålen,
 Synnda: Trålen!

Si, Stjernorna, the stå, som Eld-Cometer, röda,
 Mig, som bland Styggelser then största är, at döda:
 Si, Jorden wil ej ha min Kropp,
 Om Himlen har min Sjål aldeles intet Hopp.
 Ach! jag förbannade, förtwiflade! hwad wil
 Jag Mördare nu ta' mig til?
 Förr än jag så skal gå, förr skal jag mig vphengja.
 Och min o-sälla Sjål ur Synnda-Hamnen trengja.

ARIA.

Dottren Zion.

J, som försummen Herrans Nåde,
 Och samlen Synd på Synd med Flit,
 För Eder grönskas Straff och Wåde,
 När Syndsens Såd til Skörd är hwit.

Evangelisten.

När nu Pilatus Jesum sporde,
Om han i Juda Konung war?
Gaf han til Svar:

JEsus.

Tu sadet.

Choren.

Then Uprors Mannen bör affstraffas,
Och Keysärens Orån, Förrådaren, affkaffas.

Pilatus.

Men ästu döf, at tu doch ej kanst höra,
Hur mong hård Klagomåhl the allmänt mot tig föra?
Och wetstu intet Skjål, som tig befria kan?

Evangelisten.

Men intet Ord mehr talte han.

ARIA. à 2.

Dottren Zion.

Ordet frågas och anlagas;
Intet Ord til Bern framdrages!
Är O'skulden skyldig gjord?

JEsus.

Nej! för ehr skull gör jag thetta,
Alt min Tyfthet må uprätta
Edor mong och fäfang Ord.

Da Capo.

Evangelisten.

Pilatus undrade rett storliga therpå.
Och medan han war wahn at wid Högtiden gifwa
En Fångä lös, ehvem the hålft begärte få,

Ga

Så sökte han med Flit then Saken thit hån drifwa,
 At Iesus måtte wahlder blifwa.

Du gaf han Barrabam, en mycket argan Selle,
 I Wahl ther hos, och tänckte så,
 At ingen wille then ha fri i Iesu Stelle.

Men hela Hopen strävt gaf up ett fastligt Skri:
 Choren.

Gif tu oss Barrabam, och intet thenna fri!
 Pilatus.

Hwad skal jag så med edar Konung gjöra?
 Choren.

Bort, bort, korsfäst! låt oss ej mehr om honom
 höra?

Pilatus.

Hwad hafwer han så illa gjordt?
 Choren.

Bort, bort, korsfäst, korsfäst!
 Evangelisten.

Och Sorlet wardt så stort,
 At ingen något Ord, som sades, kunde stillja;
 Så bi-föll han omsider thetas Willja.

Soliloquio

Dottren Zion.

Besinna tig, Pilate, tig! holt inne!
 At tu ej komma må i Hellsbetet at brinna!
 Gaffäller tu Guds Son? Fördömde! understår
 Du tig fördöma Gud? Och wil titt grymma Sinne
 I liderliga Knecktars Händer
 Then Herran öfswergifwa,
 Som, när han wil, up-ned på hela Werlden wänder,
 Som all Ting wet, och alt förmår,

Hvars Herrlighet alsingen kan beskriwa,
 Som är Jordkrekens Lif, och Angla Chorens Frögd,
 Som ewiglga bor i Högdens högsta Högd?

Arioso.

Titt Björna: Hjerta sten-hårdt är,
 Som thylit Dom författar,
 Gud saker slattar!
 Jag undrar på, tu Etter-Orms Afföda,
 Ut ej tin Tunga börjar blöda,
 Blir swart och stehl, när hon slik Ord
 frambår!

Evangelisten.

Krigsfolket honom nu in på Nådhuset drog,
 Och hela Skaran med sig tog.
 The bundo honom wid en Sten;
 Med Giflor full' af Spik, som genom Röttet trengde,
 The honom så hudflängde,
 Så at man kunde se in på hans bara Ben.

Soliloquio

Arioso.

Then troende Själent.

Jag ser, at wid en Sten then HErren
 bunden står,
 Som rette Hörnестenen är,
 Som, flintan lik, Eld hos sig bår,
 Jag menar kärleks Eld: ty ur hans Sår,
 Ser jag, wid hwart ett Slag man honom
 slår,

Ut

At kärleks Gnistor, som en Flod,
Utspringa Hopenahls ur hwarje Droppa
Blod.

Dy skåda, Sjal, med ångsligt Möje
Med bitter Lust, och med förkrokat Hjerta,
Ditt Paradis uti hans Smärta;
Uppå the Törn, som honom stinga,
The retta Himmelens Sanct Peters Mycklar* gro!
Hans Malört blir tig söt, hans Oro blir tin Ro.
Si, huru på hans Rygg then Mördar-Floden plöjer,
Hur djupa thessa Fohrar bli.
Them med sitt Blod han straxt begjuter,
Hwarutn Liffens Skörd uppsjuter,
Som gör frå Synd och död then döda Werlden fri.
Sjal, tu har full-god Skjal at nu af Glädje springa,
Ty, Si, ur Jesu Sår en Balsam, och en Gafft,
Utslyter, Strömmen-wis, som har lif Under-krafft,
At hon, hans egen ej, blott andras Sår, kan hela,
Oß Glädje, Lif och Tröst, sig sjelfwom Död, med-dela.

ARIA.

Hans röd-blå Rygg är Himmla-Hwalf-
wer liker,
Prydd med Regn-Bogar utan Tahl,
På Nåde-Tefn o-ändligt riker:
Hans Blod är Skyn, hwar ur hans Kär-
lek sender
Sitt Sol-sten ned i Werldsens Dahl,
När Syndsens Straff-Flod återwender.

B 3

Evans

* Sanct Peters Mycklar, äro ett slags Blomster, kallas eljest.
Primula Veris, Orelägger.

Evangelisten:

Når Bloden Strømwis sig ur hans Kropp nu trengde,
 The öfwer honom tå ett gammalt Purpur hengde;
 Och mände, på thet man hans Döds-Brott måtte röna,
 På Slutet honom med en Törne-Krona fröna.

Soliloquio.

ARIA.

Dottren Zion.

Med Rosor fröna sig the hwassa Törnets
 Taggar,

Hwi skal nu Sarons Ros med Törne
 frönter stå?

Aurora Verlor ned på Rosor elljest daggar.

Hår swettar Rosen sjelf Rubiner; ach!
 hwi så?

Ach! alt för ömkelige Rubiner

Äf lefrat Blod, hwaraf min Brödgums
 Anlet stiner!

I tjenen mine Sjal til Prydnad och til
 Lust;

Doch skäddar jag Ehr ej förutan Sorg och
 Pust.

Förmätne Törn, barbar'ska Taggar,

Holt up; låt ej tin Morde-Gren

På thetta Hufwud'ts Elphenben

Sig sättja, stinga, riswa, agga!

Fast bättre är at tu til Klingor tig ombyter,

Och genömtrengjer, samt inbryter,

I thessa Mördarens Håhr,

Com Tiger-Djur, och inter Menskfjor, är?

Men then fördömde Bussen han är döf.

Hör,

Hör, huru hans Jern-skodda Lof
Med gniflande och sprakande går in
Igenom Sehnor, Rött och Skinn!

ARIA.

Låt tig thenna bittra Smärta,
Grofwe Syndare, til Hjerta,
Ja, til Merg och Själ, in-gå!
Naturen sjelf til Smärta twingas,
Hwärt enda Styng förnimmer hon,
När hon ser Skapar'ns Hjessa stingas
Af Törne-Klon
Och Taggarna, som thet med Wäld in-
tryckte stå.

Låt tig thenna 2c.

Hans spåda Tinningar in til hans Hjerna säras,
Och o-barmhertigt genomboras;
Si, Själ, at efter hwarje Tagg
En ljum-warm Bäck af Blod, som tillrandes utbryter,
Med på hans Guda-Ansicht flyter,
Lik som en Purpur-fergad Dagg.

ARIA.

Jesus, tig med våra Sjålar
Tu förmålar,
När tin Själ af Kärlek brinner:
Ja, för thenna Brånads Flod
Tu ej bättre Födo finner,
In titt Kärleks-heta Blod.

Evangelisten.

För honom böjde the
Therpå af Gabberi sin Knå;

Och ropade med stort Åtlöbje:

Choren:

Tig, Juda-Konung, Lycka ske
Se, huru wi för dig knäböje.

Evangelisten.

Ja, til at fylla Ondskons Mått,
Örenade the ock hans Ansichte med Spott.

ARIA.

Dottren Zion.

Twi tig! Werldens Åsikum! Twi!

Kan rin Basiliska-Strupe

Sjelf ej suwa

Tin Ösnuggghets Spott och Spy?

Spottar tu på then rig slop,

Utan Sky för Hellsöttes Grop?

Evangelisten.

Til öfverflöd the Röd ock togo,

Hwarmed the hans Blod-sprängda Hufvud slogo.

Soliloquio.

Dottren Zion.

Förskräckte Syndare! märck och betrakta här

Ein Fressar's Vino! kom, besinna,

Alt ur hans Hufvud-Slät, som redan är

Uppsvullen, sår och öm, å nyo börjar rinna

Half-stehlnad Blod, när man å nyo honom slår!

Sänck, huru thet uti hans Hjerna stråller!

Si, hur' hans Hjesse theras swäller!

Si på hans fordom sagra Hår,

Som för Lock efter Lock i Guld-gåhl Fågring stod,

Thet hengjer nu ihop af lefradt Blod!

Och sådant alt, samt mycket mehr,

Tig, Syndare, til godo fter.

ARIA.

ARIA.

Werldens Wälfärd! Si, tin Pina
 Wederaweckjer Sjålen mina,
 Men försträckjer henne ock.
 Plågan, som tig swåra tryckjer,
 Henne up åt Himlen ryckjer,
 Tig at anse styr hon dock.
 Werldens Wälfärd ic.

Evangelisten.

Och när the honom nu Försmädelse och Qwahl
 Tillfogat utan Tahl,
 Så at the ledsnade ther wid,
 Och wille hafsta med hans Tid,
 The honom Manteln af och Klådrén hans på-Klådde,
 Samt, at Korpfåsta'n, bort til Rättar-Plåsen ledde.

ARIA.

Dottren Zion och Chor af troende Sjålar.
 Sorgen, Sjålar, från Ehr kaster!
 Utur Achsaphs Mord-Grop haster!

Kommer. Choren. Hwart? Dot. Zion.
 Til Golgatha!

Tager Trones Dufwo: wingar!
 Flyger. Choren. Hwart? Dot. Zion. Thit
 kärlek tvingar

Edar wälfärds O och U.

Kommer. Choren. Hwart? Dot. Zion.
 Til Golgatha!

Soliloquio.

Maria.

O! Gud! O! Gud! min Son

B 5

Bort

Bortslåpas; hwart? åt Dödsens Käfftar!
 Och ingen Ting är til, som häfftar
 Then Morde = Skarans Grymhets Mod!
 O! we! hwad jag för en Sorg-bunden Moder är,
 Som har uplefwat thenna Dagen,
 Och ser min Son af daga tagen,
 Och speglar mig i hans utgutna Guda Blod!
 Thet är ett Sverd, som mig igenom Sjålen skär!
 Mitt Barn, min Herre och min Gud,
 Han, som har Himlen til sin Thron,
 Måst nu förblekna, som en Blomma,
 Och ned i Grafwens Kamrar komma!
 För all hans Under = Verck, och Gudlig Lårdoms If-
 wer,

Blic thet hans Lön och Åhro = Skrud,
 Att han wid Korset naglad blifwer!
 O! Gud O! Gud! min Son!

ARIA. à 2.

Skal mitt Blod sitt Blod nu låta?
 Dråpes nu mitt Lif, mitt Barn?

Jesus.

Ja, på thet i Satans Garn
 Werlden ewigt ej må gråta.

Evangelisten.

Och han bar sjelf sitt Korf.

Dottren Zion.

O! Plågor, hwilka man
 Ej nånsin rett besinna kan!
 Min Frelfare, så måste tu
 Thet Erå't, som rett nu tig skal båra,
 Sjelf båra nu,
 Och bår'et, utan at theröfwer tig beswåra!

ARIA

ARIA.

Når Knektens Hand, som slår och rycker,
Och Korsets Tyngd, hans sonderlagna
Kropp

Til Marcken trycker,
Tycks han til Tactsamhet sin Anå för Fa-
dren böija,

Som, at upfylla sin Barns Hopp
Ej längre welat med thet kära Korset dröija.
Evangelisten.

Och når the kommo til thet Rumet, och then Engd
The Husrud-Skalle Plaken falla,
Wardt han på Korset hengd,
Och letskad ther med Ettickjo och Galla.

Soliloquio.

ARIA.

En troende Själ.

Blod och Hjerta stehlmar här!
Här beswima Själ och Sinnen!
Men, I Djeflar, som så brinnen
Af Blod-Lust och Mord-Begär,
Kunnen I, Guds Son at plåga
Och korßfåsta, Eder wåga ?

O Syn! som mehr än fastlig år!
Min Sjåla-Brudgum blir af Bödlar så handterad
Att ingen Sjål, som thetta ser,
Du måste bli förfårad.
Som willa Tigrar slå the Full
Guds rena Lamb i o-ren Mull;
O! si! med hwad förskräckliga Åthäswor

Med

Med Rop och Skri, med Trug och Hot,
 Man Arm och Sehnor, Hand och Fot,
 På honom utan Råd utstreckjer,
 Med Dåg fast-surrar, och med Spit
 Fast-naglar och igenom-bårar,
 Ja, så bedröfweliga sårar,
 Att man kan telsja all hans Ben!
 Ty ingen Plåga är min Jesu Plågo lik;
 Och then har wist en Sjal af Sten,
 Then thenna Synen ej förstreckjer
 Mig Håpenheten så förqwäfwer,
 Att jag blir Andatåpt och knapt min Röst uphåfwer.

Then Christeliga Kyrckjones Choral:

O! Sorg och Nöd!
 Si, Gud är Död!
 Och vppå Korset Dräpen:
 Then har wist en Sjal af Sten,
 Som ej warder Håpen.

Evangelisten.

Krigsknektarne, så snart the honom förskäst hade,
 I fyra Delar straxt hans Kläder lade,
 Och kastade ther Lott uppå.
 Och öfwer Korset stod en Skriff, som lydde så:
 Si, Jesus ifrån Nazareth
 En Konung öfwer Juda: Att.
 Men alle the, som ther framträdde,
 Så wål som the man hengdt, på mong Sett, honom
 hädde:

Chor

Choren:

Är thet en Kung, som ej sig sjelfswan hjelpa kan!
Ästu en sådan Undersman,

Judarne:

Så stig af Korset ned,

Röfwarne:

Så hjelp tig sjelf och oss,

Begge:

Så wele wi tig ero.

Evangelisten.

Och ett stort Mörcker sig wid sjetta Timan tedde,
Som öfwer allas theras Bo
Och Landa-Måren sig utbredde.

ARIA.

Then troende Sjålen.

Ho undrar på, at Solens Pracht
Med Sorge-Moln sig öfwerdrager,
Når bleka Dödens mörcka Macht
Från Solens Sol all Glants borttager.

Evangelisten.

Tre Timar stod thet Mörckret på;
Så straxt med höga Röst wår Jesus sade så:
Eli! Eli! Lama Asaphrani!
Thet blir i wårt Språk så beskriswit:
Min Gud! min Gud! hwi har tu mig så öf-
wergiswit!
Som han nu wiste bäst, at all ting war förbi,
Han med förtorkat Munn utropade: Jesus. Mig
törster.

Arioso.

Then troende Sjålen.

Min Frelzare och Förfste!

Tu

Tu tol ju alt, tu tiger ju,
 När Gislör tig titt Rött affslängja,
 När Törn och Spit tig genomtremgja.
 Men Swalke-dryck begär tu nu,
 Liksäsom Hjorten heffrigt klagar,
 När man i Skogen honom jagar,
 Och han ej någon Källa wet.
 Hwarefter mände Himlens Första
 Och Liffens Källa: Sprong, nu törsta?
 Jo! efter våra Salighet.

Evangelisten.

Och straxt tog en en Swamp med Ettickjo uppslid,
 Then satt han på en Röd, och för hans Låppar hölt.
 Då ropte Jesus: Jesus. All ting är
 Fullkommat här.

Terzetto.

Then troende Sjålen.

O! Dunder: Ord! o fastig Ståmma!
 O Kjud, som hafwer Macht at stråmma,
 Död, Hellsfvetet och Satans Håhr!
 O! Skrall, som Bergen up-ned hwålsfwer:
 För hwilket Ormen sjelfswer stålsfwer,
 Och Djupet brakar: All ting är
 Fullkommat här.

2.

O! Sålhets Ord! o! Hells: Ståmma!
 Tig, Syndare, ej mehr kan stråmma

Död

Död, Hellsuget och Satans Hår!
 O! Lind! som Syndsens Berg full: hwåls-
 wer,
 Och of then Sällhet, som Gud sjelsuwer
 Beredt, tildelar: All ting är
 Fullkommat här.

Then troende Sjålen.

O! säll! ho thetta tror, och tröstar sig här wid,
 Och efter annan Tröst ej frågar,
 När Nöden hårdast honom plågar!

Evangelisten.

Så böjde han sitt Hufwud ned.

ARIA. à 2.

Dottren Zion.

Ach! har tu nu med tin Sår helat
 Min Sjåla: Sår, och hwad mig felat?
 Har nu tin qwahl och Död förwerfwat,
 Ut jag får Himmelriket årfwa?
 Är Werlden frålst min Jehovah?

Then troende Sjålen.

Så frågar Zions Dotters Hjerta.
 Men Jesus, som ej tala kan för Smårta,
 Sit Hufwud böijer ned och winkar: Ja.

Dottren Zion.

O! Kärleks Botn-lösa Haf!

Evangelisten.

Och Andan han så straxt vpgaf.

ARIA.

ARIA.

Dottren Zion.

Brist, bullrande Afgrund, i Stycken och
Sylindror!

Tu Werldskrets, klyf tig mitt i tu!

I Himla Planeter, försträckjens och stälf-
wer,

Bräd-stadner, och ända tillbaka's omhvälf-
wer!

Utsläcks, tu Sol! Tin Sol ej glindrar,
Titt Ljus går ut; ehr Stod fullfaller nu.
Brist, bullrande Afgrund ic.

Ja! ja! hör huru thet uti Afgrunden dönar;

Jord-Hwalfwet samma skakning röner;

Thet willa Djupets digra Håhla

Uppsjuter Röl och Damb, och börjar fastligt bähla.

Höfwitsmannen.

Hjelp, Himmel! hwad blir härutaf!

I Gudar! Ho betager mig mitt Mod,

Jag ryser i hwar Droppa Blod,

Min hela Kropp blir faller,

I Mörker hela Werlden faller,

Som om hon skulle gå i qwas!

O! we! Afgrunden brakar, knakar,
Och spyre ifrån sig Röl och Glöd:

Ur Sky'erna Blipt och Låge sprakar;

Här remnar mongt ett Helleberg;

Naturen skiffar Stånd och Ferg.

Månd' thetta skulle kunna werckas

Af thenna Jesu Död?

Ach!

Ach! ja, af alt hvad sker, kan nogjsamt merckjas,
Och annat jag ej sluta kan:

An, thenne war Guds Son och en rettferdig Man.

ARIA.

Når Himlen är af Tårar wåt,
Afgrunden öpnas, Bergen remna,
Skal mitt Sten: Hjerta rå ej lemna
Sin Art, och smälta bort i Gråt?
Jo, Tåre: Bäckar thet utöser:
Ty hans Död mina Själ förlöser.

Accompagnement.

Then troende Sjålen.

Wid Jesu lidande och Död
Så Werld, som Himmel, lida Nöd.
I Sorge: drågt sig Månen höljer,
Sin Skapar's Fall han sörja tycks.
Hans Esterdöme Solen följer,
All hennes Fågring under: trycks:
Med Jesu Blod hon sina Strålar,
Som platt förmörckas, engsligt målar.
Man flysiver Jesu Bröst: the kalla Klip:
por flysivas,
Til Tekn, at the ock se sin Skapare aflif:
was.

Mitt Hjerta! Hwad gjör tu, når tu ser
Jesu Blod?

Tu bör, tin Gud til Åbro, smälta,
Och flyta bort i Ögna: Sålta,
I bittra Tårars Synnda: Flod.

E

Then

Then Christeliga Kyrckjones Choral.

Min Synd mig nu bedröfwad gjdr;
 Samwetet gifwer ej Hwilo;
 Synderna flera än Sandkornen är:
 Doch wil jag icke förtwisla;
 Men tänckja troliga på tin Död,
 Herre Jesu Christ! tin Sår så röd
 Skola mig fast uppehålla.

ARIA.

Then troende Sjålen.
 Holt up tin Kind med Gråt at risa!
 Tu sälla Sjål, haf nu tin Ro!
 Hans öpna Munn och hans tilslutna S-
 gon wisa,
 At han låst Himlen up, och tillhyckt Sa-
 tans Bo.

Then Christeliga Kyrckjones

Slut = Choral.

Amen, min frome Fader får,
 En Salig Död tu mig bestjär.
 Ifrån tin Barn tu aldrig wif,
 At wi tillif
 Må ärfwa ewigt Himmelrik!

Sörteckning

På de Böcker, som äro utlagde i Götheborg af Bokbindaren och Bokhandlaren Joh. Georg Lange, och hos honom finnas til köps, så wäl som ock i Stockholm hos thes Broder Gotthelf Friedrich Lange.

1. D. Johan Georg Walchs Tanckar om Barnens Tro i Moder-Lifwet, samt the Christnas utan Dop afledne Barns Salighets grund. Tryckt Åhr 1735. i 8:vo.
2. Konung Davids Psaltare. Åhr 1735. i 12:mo
3. Brevis Introductio ad Poësin Svecanam, af Poëseos Lectoren Elieser Poppelman utgifwen Åhr 1736. i 8:vo.
4. Mag. Johan Sam. Adami Sabbats-Ro, bestående uti Gudeliga betrachtelser öfwer alla Sön- och Högtids-Dagars Evangelier hela året igenom, Öfversatt och med Förklaringar öfwer Fierdedagarna på de tre stora Åhrliga Högtider, så ock All-Helgona dag, förökt af Kyrckjoherden Daniel Oedman Åhr 1736. i 8:vo.
5. D. Ahasveri Fritsch Christeliga Sjåls, dageliga Morgon-Middags- och Afton-Signelse, Åhr 1737. 12:mo.
6. Vera Via Vitæ eller en Rätt Wäg til thet Ewiga Lifwet af Guds ord kräfteligen bewiser genom Doct. J. Jerfin Åhr 1738.
7. Communions Suckar, at upsånda til Gud then Aldrahögste så man wil gå til Skrifftermål, före än man tråder fram til Altaret, och effter begången HErrans Högwardiga Nattward: utgutne af Salig Peter Ol. Warnmarck. Tryckt Åhr 1739.

8. In.

hos till Brocker 1740. intyggar 882

8. Inledning til Nya Testamentets Kyrko-Historia, efter Johan Hübners Methode, Ungdomen til tjenst och nytto inrättad, frå Tyska på Swenska Språket öfversatt, Förra Delen Åhr 1379. i 8:vo.
9. Sinaitiskt Dunderlag, eller thet Andra Budet i Herrans Lag, som på Sinai Berg, under förfråskeligit Dunder, gruswelig Liungeld och skarpt Basunsljud med besynnerlig hotelse utgafs, allom såkrom Syndarom til trogen warning ifrån Swordom och Guds Namns Misbruk, wälmönt förestådt af Torstano Wassenio Åhr 1740. i 8:vo.
10. Thet Bethlehemitiska Barna-Mordet, eller the Mehlisöfas Nederlag, upfatt af then Widt-berömda Wallands Skald Riddaren Johanne Baptista Marino, nu på Swensko öfversatt af C. R. Bildt Åhr 1740. i 8:vo.

www.books2ebooks.eu